

Η συμβολή της Θεοτόκου στο έργο της σωτηρίας του κόσμου

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Λάμπρου Σκόντζου Θεολόγου - καθηγητού

Η ιερή μνήμη της Κοιμήσεως της Παναγίας μας είναι, μια καλή ευκαιρία να εκδηλώσει ο ευσεβής λαός των πιστών την αγάπη, τον σεβασμό, και την ευγνωμοσύνη του προς Αυτήν, η Οποία όντας άνθρωπος, αξιώθηκε να γίνει το τιμιότατο θείο δοχείο, το ιερότατο σκεύος, ώστε να δεχτεί τον άπειρο Θεό στο καθαρότατο σαρκίο Της, να κυφορήσει τον άναρχο και αναλλοίωτο Θεό στην τίμια γαστέρα Της, να θρέψει τον απόλυτα αυτάρκη Θεό από τα παρθενικά Της αίματα, να κρατήσει στα σεπτά Της χέρια τον «αχώρητον παντί».

Το ιερό πρόσωπο της Θεοτόκου αποτελεί, σύμφωνα με την ορθόδοξη θεολογία μας, μέρος του απερινοήτου μυστηρίου της Θείας Οικονομίας. Μετά τον Τριαδικό Θεό Αυτή κατέστη το κύριο πρόσωπο, το οποίο συνέβαλε ουσιαστικά στην υλοποίηση του σχεδίου της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους. Εκλέχτηκε από το Θεό ανάμεσα σε εκατομμύρια άλλα κορίτσια, αμετρήτων γενεών, ως η καθαρότερη και αγιότερη ανθρωπίνη υπάρξη, προκειμένου να γίνει Θεοτόκος. Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας λένε πως για την υλοποίηση του σχεδίου της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους, ο Θεός έδωσε τον Υιό Του τον μονογενή και η ανθρωπότητα έδωσε την Παναγία. Στο ιερό πρόσωπο Εκείνης έγινε η μεγάλη συνάντηση Θεού και ανθρώπου. Μέσα στο πάναγνο σώμα Εκείνης έγινε η μεγάλη καταλλαγή (Εφεσ.2:16) και από αυτό ξεκίνησε η σωτηρία του ανθρωπίνου γένους, η αναδημιουργία και η θέωση του

πεπτωκότος ανθρώπου.

Ο μεγάλος Πατέρας της αρχαίας Εκκλησίας Ειρηναίος (+199) παραλλήλισε και σύγκρινε την Θεοτόκο με την προμήτορα του ανθρωπίνου γένους, την Εύα, ώστε να δείξει τη διαφορά μεταξύ τους. Η παρθένος Εύα δεν έκανε καλή χρήση των θείων δωρεών και δυνατοτήτων, που είχε λάβει από το Θεό, αλλά τα χρησιμοποίησε για το κακό και την καταστρατήγηση του θείου θελήματος. Η αιτία και η ρίζα της ανταρσίας αυτής υπήρξε ο εγωισμός και η έπαρση. Αν εκείνη υπήρξε φορέας της αλαζονείας, η Παναγία υπήρξε το πρότυπο της υπακοής και της ταπείνωσης.

Ο ιερός πατήρ τονίζει πως: «...η Εύα (έπρεπε) να αποκατασταθεί εν τη Μαρία, ίνα μία παρθένος να γίνει συνηγόρος άλλης παρθένου και να εξαλήψει την ανυπακοήν της πρώτης διά της παρθενικής υπακοής» (Ειρ. Επιδ. Αποστ. Κηρύγματος 32,33). Επίσης ο Άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων (+ 386) έγραψε πως: «Δία παρθένου της Εύας ήλθεν ο θάνατος, έδει διά παρθένου, μάλλον δε εκ παρθένου φανήναι την ζωήν» (Κυρίλ. Ιερ. Κατηχ. 12,ιε). Η ευλογημένη ρήση Της προς τον άγγελο του ευαγγελισμού: «ιδού η δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά το ρήμά σου» (Λουκ.1: 38) αποτελεί σαφώς την πεμπτουσία της συμβολής Της στο έργο της εν Χριστώ σωτηρίας του κόσμου.

Το πρώτο ανθρώπινο πλάσμα, στο οποίο αποκαταστάθηκε η ανθρωπίνη φύση στην αρχαία προπρωτική της μορφή και ωραιότητα, υπήρξε η Θεοτόκος. Με την επέλευση του Αγίου Πνεύματος κατά τον Ευαγγελισμό (Λουκ.1: 35) καθαρίστηκε από τον ρύπο του προπατορικού αμαρτήματος, τον οποίο έφερε και Αυτή έκουσα, ως μέτοχος της ανθρωπίνης φύσεως, καθιστώντας Την πλέον άμωμη κηλίδος ώστε, να δεχτεί στα αγνά σπλάχνα Της το «πυρ της θεοτητος » και να μην κάει. Από τότε έγινε η «Κεχαριτωμένη», η αγιοτέρα υπάρξη μετά τον Τριαδικό Θεό. Στο πρόσωπο Της έγινε η απαρχή της λυτρώσεως του κόσμου και της θεώσεως του ανθρώπου.

Η συμβολή της Παναγίας μας κατά τη διάρκεια του επί γης απολυτρωτικού έργου του Χριστού υπήρξε τεράστιο. Βρισκόταν συνεχώς πλάι στον Λυτρωτή μας, από τη Γεννήση ως το Πάθος, την Αναστάση και την Αναλήψη. Δοκίμασε, ως μητέρα, τις πίκρες των παθημάτων του Θείου Γιού της, με αποκορύφωμα εκείνη του σταυρικού θανάτου Του. Ένοιωσε κοντά Του την αγωνία Εκείνου για την υλοποίηση του θείου σχεδίου της σωτηρίας του κόσμου . Σύμφωνα επίσης με την αρχέγονη παράδοση της Εκκλησία μας, Αυτή ήταν που εμψύχωνε τους διωκόμενους πρώτους χριστιανούς της νεαρής Εκκλησίας των Ιεροσολύμων.

Κοντολογίς η επί γης ζωή της Παναγίας μας υπήρξε ένας συνεχής αγώνας και

προσφορά για τη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους. Αυτό το γνωρίζει πολύ καλά ο πιστός λαός του Θεού, γι' αυτό αποδίδει στη Θεοτόκο, από την αρχαιότητα ως σήμερα, ύψιστη τιμή, τη μεγαλύτερη, μετά τον Τριαδικό Θεό. Πρέπει να σημειωθεί εδώ, πως μόνο η Ορθοδοξία μας αποδίδει την δέουσα τιμή στην Μητέρα του Κυρίου μας.

Το πρώτο δεκαπενθήμερο του Αυγούστου είναι αφιερωμένο στην Παναγία μας. Οι Ορθόδοξοι πιστοί, συμμετέχουμε καθημερινά στις Ακολουθίες των υπερόχων Παρακλητικών Κανόνων, νηστεύουμε, εξομολογούμαστε, κοινωνούμε. Τρέχουμε με δάκρυα στα μάτια να εναποθέσουμε σε Αυτή τις δυσκολίες και τα βάσανα της ζωής μας, Την παρακαλούμε με ζέση ψυχής να ελαφρώσει τον βαρύ ζυγό μας, διότι πιστεύουμε ακράδαντα πως η γλυκιά Θεομάννα και μετά την σεπτή Της Κοίμηση συνεχίζει να αγαπά και να νοιάζεται για μας τους ανθρώπους. Μέσα στη μεγάλη καρδιά Της υπάρχει χώρος για τον κάθε άνθρωπο, όχι μόνο για τους πιστούς, αλλά και για τους αμαρτωλούς και ασεβείς, άκομα και για τους υβριστές Της!

Η μακάρια θέση Της κοντά στον Υιό Της και Θεό μας Ιησού Χριστό, της δίνει την ευχέρεια να προσεύχεται για τον καθένα μας, για κάθε μας πρόβλημα. Τα αποτελέσματα των βοηθειών Της είναι απτά. Γι' αυτό ψάλλουμε στον περίφημο Μικρό Παρακλητικό Κανόνα προς Αυτήν: «Ουδείς προστρέχων επί σοι κατησχυμένος από σού εκπορεύεται, αγνή Παρθένε Θεοτόκε, αλλ' αιτείται την χάριν και λαμβάνει το δώρημα, προς το συμφέρον της αιτήσεως».

Πηγές:Imkifissias -agioritikovima.gr- agiosgeorgiosthivas.blogspot.gr